

Arrest

nr. 241 137 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op 24 september 2012 op het Belgische grondgebied aangekomen, in het bezit van een paspoort met een visum lang verblijf.

1.2. Verzoeker verkrijgt op 20 februari 2013 een A-kaart, in de hoedanigheid van student, die jaarlijks wordt verlengd, de laatste keer tot 30 september 2018.

1.3. Verzoeker dient op 11 september 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 10 december 2019 een beslissing waarbij de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 10 februari 2020 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2019 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 24.09.2012 met een D-visum als student naar België, op 20.02.2013 werd hij in het bezit gesteld van een A-kaart als student geldig tot 30.09.2018. Betrokkene legt ter staving van zijn verblijf als student attesten van deelname lessen van het Institut de Mécanique et d'Electricité Marguerite Massart en van aanwezigheid i.v.m. gevolgde opleidingen schooljaar 2015-2016; 2016-2017; 2017- 2018 voor, Doch blijkt uit het dossier dat betrokkene niet de nodige documenten had voorgelegd bij de aanvraag tot verlening. Betrokkene wist dat hij zijn regelmatig verblijf verkregen had op basis van zijn studies en wanneer hij niet voldeed aan de voorwaarden voor verlenging, er ook een einde werd gesteld aan zijn regelmatig verblijf.

Betrokkene meent verder dat hij bij een tijdelijke terugkeer zijn studies zou moeten onderbreken, doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor dat hij tot op heden hier nog studeert.

Betrokkene verklaard ook dat hij nooit zijn domicilie heeft gewijzigd en het centrum van zijn belangen hier in België zijn gevestigd. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet specificeert waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst en aldaar zijn aanvraag in te dienen.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5. Eveneens op 10 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker eveneens op 10 februari 2020 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de *“formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Tevens voert hij aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag o.a. gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Zijn legale binnenkomst*
- Zijn ononderbroken verblijf in België sedert 2012 waarvan legaal tot 30.09.2018*
- Zijn integratie ;*

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Eisende van partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1.1. Gezins – en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België.

Tevens blijkt hieruit dat hij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd, zijn zus de Belgische nationaliteit heeft verworven, hij zijn leven alhier heeft uitgebouwd en voldoende is geïntegreerd ...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in haar dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

De motivering van verwerende partij stemt derhalve niet overeen met de stukken van het dossier.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden en het standpunt van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Eisende partij heeft gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België, meer specifiek sedert 2012.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij reeds sedert 2012 in België woont en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou in zulk geval het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, minstens al ononderbroken sedert 2012, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*

- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

1.2. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat bij deze individuele beoordeling in de fout door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

*

Verwerende partij stelt daarnaast in de bestreden beslissing dat de aangehaalde banden met België en de integratie van eisende partij niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenering van verwerende partij valt niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij.

De redenen die eisende partij heeft opgenomen in zijn schrijven, hebben dus betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij dan ook de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel is gegrond.

[...]

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Hierbij wordt concreet gemotiveerd waarom de door verzoeker opgeworpen omstandigheden niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld wetsartikel. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeker het grondgebied binnen dertig dagen dient te verlaten omdat hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. De Raad ziet hierbij niet in waarom in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou dienen te worden verwezen naar de eerste bestreden beslissing. Beide beslissingen hebben hun eigen juridische en feitelijke grondslag. Ze werden verzoeker bovendien op dezelfde dag ter kennis gebracht. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissingen niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de grondslag van de eerste bestreden beslissing vormt, luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, waarbij werd geoordeeld dat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.7. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel terughoudend toetsen in dit verband. Het is voorts niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.8. Waar verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting aangaande het begrip *“buitengewone omstandigheden”* verschaft, dient de Raad op te merken dat hij hiermee niet concreet aantoonst op welke wijze de eerste bestreden beslissing dit begrip zou hebben miskend.

2.9. Wat betreft de aangehaalde legale binnenkomst, lange verblijfsduur en integratie, stelt verzoeker dat hij in zijn brief waarbij hij een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend, uitdrukkelijk heeft

aangegeven dat deze elementen worden opgeworpen zowel als buitengewone omstandigheden als ten gronde.

2.10. De loutere overtuiging van verzoeker dat deze elementen eveneens buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, houdt evenwel niet in dat verweerder de inhoud van zijn schrijven of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend door hier anders over te oordelen. Het komt nog steeds aan verweerder toe om een concrete beoordeling te maken van de door verzoeker aangevoerde omstandigheden. De Raad ziet niet in op welke wijze verweerder met de gedane beoordeling het vertrouwensbeginsel zou schenden. De Raad dient hierbij vast te stellen dat de stelling van verweerder dat de in punt 2.9. vermelde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en kunnen worden behandeld bij de gegrondheid van de aanvraag, alleszins in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan waarom over de elementen van verblijf en integratie in zijn geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen vanuit zijn land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland. De loutere overtuiging van verzoeker dat dit zo is, volstaat niet. Het louter aangeven het niet eens te zijn met de visie van verweerder volstaat evenmin.

2.11. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde *“effectieve en genestelde banden met België”*, werd in de eerste bestreden beslissing aangegeven dat verzoeker *“niet specificeert waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst en aldaar zijn aanvraag in te dienen”*. Noch door in vraag stellen hoe verweerder kan verantwoorden dat het noodzakelijk is dat hij dient terug te keren naar zijn herkomstland noch door een theoretische uiteenzetting te geven over artikel 8 van het EVRM, kan verzoeker de pertinentie van dit motief aan het wankelen brengen of aantonen dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hierbij wijst de Raad er op dat het EHRM heeft aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij zij niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoeker toont niet aan waarom er in zijn geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Verzoeker verwijst naar het gegeven dat zijn zus de Belgische nationaliteit heeft verworven en benadrukt thans zijn familiaal leven, doch hij heeft hiervan geen gewag gemaakt in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk bijkomende overwegingen hierover verwachten in de eerste bestreden beslissing en hij laat alleszins na aan te tonen dat de familiale situatie zodanig is dat zijn zus zijn aanwezigheid in het Rijk behoeft waardoor hij op straffe van schending van artikel 8 van het EVRM zelfs niet tijdelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakt verder gewag van een *“leed”* dat wordt veroorzaakt doordat hij *“voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten”*, doch concretiseert dit niet. Verzoeker weerlegt de vaststelling in de eerste bestreden beslissing ook niet, dat niet is aangetoond dat hij op heden alhier nog studeert. Verzoeker benadrukt weliswaar dat zijn hechte banden met België manifest vaststaan en verweerder deze niet naast zich neer kan leggen. In casu draait het evenwel niet om de vraag of er sprake is van hechte banden met België of niet – dit wordt in de eerste bestreden beslissing als dusdanig ook niet betwist – doch wel de vraag of deze hechte banden een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Hierbij kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet aantoonde op welke wijze zijn banden met België zouden ophouden te bestaan ten gevolge van een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. In de eerste bestreden beslissing wordt ook enkel gesteld dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag moet indienen in zijn herkomstland, zonder dat uitspraak wordt gedaan over de vraag of hij tot een verblijf kan worden gemachtigd. Het staat verzoeker aldus vrij een verblijfsaanvraag in te dienen vanuit zijn herkomstland, waarbij het aan verweerder zal toekomen over deze aanvraag te oordelen. Indien verzoeker zich alsnog geconfronteerd zal zien met een negatieve beslissing over de grond van de zaak, staat het hem vrij de voor hem beschikbare beroepsmogelijkheden te benutten.

2.12. Verzoeker stelt dat verweerder *“geval per geval”* naar de concrete omstandigheden van de zaak dient te kijken, doch toont niet aan dat verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Verzoeker stelt verder dat verweerder *“bij deze individuele beoordeling in de fout [gaat] door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert”*. In deze ziet de Raad evenwel niet in op welke

wijze de samenloop van verschillende omstandigheden, waarvan verweerder reeds oordeelde dat deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, alsnog zou kunnen leiden tot een andere beoordeling.

2.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder niet in dat verweerder op eigen initiatief stappen zou dienen te ondernemen om aanvullende informatie in te winnen bij verzoeker over de *“aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid”*. Het komt aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe om zijn aanvraag te stofferen met alle informatie en documenten die hij nuttig acht. Er rust op verweerder geenszins enige verplichting om bijkomende informatie op te vragen en aan het dossier toe te voegen of om verzoeker te vragen zijn standpunt hierover kenbaar te maken. Alleszins blijkt nergens uit dat verweerder ergens twijfels over had. Ten slotte duidt verzoekers nergens in concreto waar de motivering van de eerste bestreden beslissing niet overstemt met *“de stukken van het dossier”*.

2.14. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij geen *“feiten van delictuele aard”* heeft gepleegd, ziet de Raad niet in hoe deze vaststelling zou dienen te leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en verzoeker laat ook na dit te duiden.

2.15. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze, of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld. Door de elementen die zijn zaak kenmerken en die hij heeft ontwikkeld in zijn verblijfsaanvraag te benadrukken en de overtuiging te zijn toegedaan dat in de eerste bestreden beslissing deze elementen niet correct werden beoordeeld, kan verzoeker de motieven van deze beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekers overtuiging dat de door hem aangevoerde elementen wel degelijk verhinderen, dan wel ernstig bemoeilijken, dat hij tijdelijk terug kan keren naar zijn herkomstland, getuigt weliswaar van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193) of een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

2.16. Wat betreft de in de hoofding van zijn middel aangevoerde schending van artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag, blijft verzoeker in gebreke uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. De Raad merkt alleszins op dat verzoeker niet minderjarig is en evenmin gewag maakt van het hebben van minderjarige kinderen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.17. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoeker onder het kopje “D. Middelen tegen het bevel”, dat deze beslissing eveneens dient te worden vernietigd aangezien zij *“een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie”*. De Raad merkt in deze evenwel op dat de beslissing tot onontvankelijkheid inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten elk zijn gestoeld op hun eigen juridische en feitelijke gronden. De onwettigheid van de ene beslissing houdt als dusdanig niet de onwettigheid van de andere beslissing in. Hoe dan ook wijst de Raad er op dat verzoeker geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden heeft aangevoerd zodat hieruit niet de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan voortvloeien.

Het enig middel is, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA